

ת"פ 14700/04/19 - מדינת ישראל נגד ל.ד. קלין בע"מ, ליאת יוסף, דוד יוסף

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב
ת"פ 14700-04-19 מדינת ישראל נ' ל.ד. קלין בע"מ
ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט אורן שגב
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1.ל.ד. קלין בע"מ

2.ליאת יוסף

3.דוד יוסף

הנאשמים

גזר דין

1. בישיבת ההקראה שהתקיימה בפניי מיום 01.12.20, הורשעו הנאשמים על פי הודאתם בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום כדלקמן:

הנאשמת 1 - אישום ראשון: איסור עיסוק כקבלן שירות ללא רישיון - עבירה לפי סעיפים 2(א) + 10א + 20(ב) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, תשנ"ו-1996 (להלן - **חוק העסקת עובדים**) (1 יחידת עבירה); אישום שני: אי העברת סכומים שנוכו - עבירה על סעיפים 25א + 25ב(ג) לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958 (להלן - **חוק הגנת השכר**) (57 יחידות עבירה).

הנאשמים 2 ו- 3 - אישום ראשון: הפרת חובת פיקוח - עבירה לפי סעיפים 2(א) + 10א + 21 לחוק העסקת עובדים (1 יחידת עבירה); אישום שני: אחריות נושא משרה בתאגיד - סעיפים 25א + 25ב(ג) + 26 לחוק הגנת השכר (57 יחידות עבירה).

2. כל אחד מהצדדים טען לעונש. ב"כ המאשימה טען, כי הצדדים הגיעו להסכמה מחוץ לכותלי בית הדין, לפיה הם יודו ויורשעו בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום, וכי כל צד יטען באופן חופשי לעונש. בהתאם, הם הורשעו.

3. עוד הוסיף, כי הענישה המקסימלית לכל אחת מהעבירות היא כדלקמן: בגין העסקה ללא רישיון - 14,400 ₪ לכל יחידת עבירה וביחס לעבירה של אי העברת ניכויים - 1,130,000 ₪ לכל יחידת עבירה; ביחס לעבירת הפיקוח הנוגעת להעדר רישיון - הקנס המקסימלי עומד על 29,200 ₪ לכל יחידת עבירה ואילו ביחס לעבירה של פיקוח הנוגעת לאי העברת סכומים שנוכו - הקנס המקסימלי עומד על מחצית הקנס הקבוע לאותה עבירה קרי 565,000 ₪ לכל יחידת עבירה.

4. ב"כ המאשימה הפנה לתיקון 113 לחוק העונשין - הבניית הענישה וציון, כי העיקרון המנחה הוא עיקרון ההלימה. עוד הפנה לסעיף 40 יג' לחוק העונשין, במסגרתו נדרש בית הדין לתת את הדעת למקרים של ריבוי עבירות ובהתאם לגזור את העונש המתאים.
5. בנוגע לריבוי העבירות, הפנה להלכת חדוות הורים (ע"פ (ארצי) 5716-01-14), שם בית המשפט קבע שמשמעות ההכרה במספר עבירות כאירוע אחד אין משמעה שמתחם העונש ההולם יוגבל בגין עבירה יחידה אלא רק שמתחם העונש ייקבע ביחס לשילוב העבירות ולא ביחס לכל אחת בפני עצמה, ולע"פ 25307-12-15, שם קבע בית הדין שיש לקבוע מתחם לכל אירוע בנפרד ושמדובר במספר עבירות המתחם ייקבע תוך התחייבות במספר העבירות הנכללות.
6. עוד הוסיף, כי החוקים מושא כתב האישום נועדו לשמור ולהגן על זכויותיהם הקוגנטיות של עובדי הקבלן וכי המחוקק קבע, כי רק קבלן שיוכיח יציבות כלכלית ועמידה בתנאי החוק, יהא זכאי לקבלת רישיון. חלק מאותם תנאים למתן רישיון, הוסיף וטען, דורשים ניסיון, העמדת ערבות בנקאית מתאימה, העדר רישומים ועוד. כל אלה נועדו להבטיח כי קבלן המעסיק עובדים יוכל לעמוד בדרישות החוק ולשלם את המגיע לעובדיו ובכך לזכות בתואר הראוי של קבלן כוח אדם. דרישה נוספת היא העמדת ערבויות בנקאיות למדינה שנועדו להבטיח את זכויותיהם של העובדים. לפיכך, קבלן שפועל ללא רישיון חוסך סכומים רבים על חשבון זכויות העובדים שלו. בהקשר זה הפנה לת"פ 6730-09-15 **מדינת ישראל נ' ל. טלי שירותים** שם בית הדין עמד בהרחבה על הרציונל שעומד מאחורי הדברים.
7. באשר לעבירה של אי העברת ניכויים, טען שמדובר בעבירה שפוגעת באופן ישיר בכיסו של העובד וגם פוגעת בצבירתו הרציפה בקופת הפנסיה או בקרן ההשתלמות, דבר שעשוי לגרור השלכות כלכליות לעתיד. ב"כ המאשימה טען כי העבירות שבגינן הנאשמים הורשעו מצויות במדרג חומרה גבוה נוכח הפוטנציאל הגלום בהן לפגיעה בזכויות של העובדים.
8. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, טען, כי הפסיקה עמדה כל שמתחם הענישה הראוי צריך לעמוד על הטווח של 30 ל- 60 אחוז מהגובה המקסימלי וביקש להגיש השלמת טיעונים בכתב עם הפנייה לפסיקה הרלבנטית.
9. לאור כל האמור, טען כי המאשימה מבקשת לגזור את עונשה של הנאשמת 1 בעבירות המיוחסות לה בשיעור של 50 אחוז מהקנס המקסימלי לכל יחידת עבירה כפול מספר יחידות העבירה, היינו - 32,212,200 ₪. ביחס לנאשמים 2 ו- 3 ביקש מתחם ענישה דומה, קרי 50 אחוז מגובה הקנס המקסימלי לכל יחידת עבירה וביקש כי יוטל קנס כולל בסל של 16,117,100 ₪ לכל אחד משני הנאשמים.
10. בנוסף ביקש, כי בית הדין יחייב את הנאשמים לחתום על כתב התחייבות בגובה הקנס המקסימלי למשך 3 שנים שלא לעבור על העבירות בהן הורשעו.
11. ב"כ הנאשמים הקדים וטען, כי סכומי הקנס שנדרשו על ידי המאשימה אינם במתחם הסבירות, בוודאי לא בנסיבות המקרה והטעים, כי מדובר בבני זוג שהפעילו חברה לניקיון שבמשך שנים פעלה בצורה סדירה וללא כל בעיות; לבני הזוג, שכיום אינם חיים עוד יחדיו, שלושה ילדים משותפים בגילאים: 9.5, 12 ו- 14 והם במשמורת משותפת.
12. עוד הוסיף, כי הנאשמת 1 לא פעילה משנת 2018 ואין לנאשמים כיום כל קשר אליה. הנאשם 3 מתפרנס מניקוי

חדרי מדרגות והנאשמת 2 מהנהלת חשבונות. שניהם נעדרי עבר פלילי כלשהו; הנאשמים 2 ו- 3 מתגוררים בנפרד, בדירות מושכרות ואין על שמם נכסים. הנאשמת 2 משתכרת כיום 8,000 ₪ בחודש, ולדבריה מחודש ינואר 2021 זה יפחת ל- 5,000 ₪ לחודש ואילו הנאשם 3 משתכר כ- 8,000 ₪ בממוצע בחודש; הנאשמת 2 משלמת שכר דירה בסך של 5,800 ₪ לחודש והנאשם 3 - 5,000 ₪ בחודש.

13. הסניגור הוסיף, כי הנאשמים הודו מיד בביצוע העבירות וחסכו זמן שיפוט יקר, הכירו באחריותם לעבירות שביצעו ולנזק שנגרם ולעובדים. שניהם מתחייבים להימנע מביצוע עבירות דומות בעתיד.

14. עוד טען, כי אמנם מדובר ב- 57 יחידות עבירה אבל מדובר בהתנהלות של חברה מול העובדים שלה והסכומים שאותם המאשימה מבקשת להשית על הנאשמים לא סבירים לפי שום קריטריון ואין הלימה בין ביצוע העבירה לבין הסכומים הנקובים בחוק. כך או כך, אין לנאשמים כל אפשרות לשלם את סכומי הקנס שנדרשו על ידי המדינה.

15. הסניגור סיים דבריו וטען כי מהרגע שהתקבל כתב האישום כנגדם והובהר להם מהם הקנסות הצפויים להם בהתאם לדרישת המדינה, הנאשמת 2 קרסה ומטופלת בכדורים. הנאשם 3 מסייע לה הרבה מבחינה נפשית כי אין באפשרותה לתפקד.

16. ביום 08.12.20 הגיש הסניגור מסמכים שונים לתיק לתמיכה בטענותיו בדבר מצבם הכלכלי של הנאשמים, מצבה הנפשי של הנאשמת 2 ואישור מהמוסד לביטוח לאומי על זכאות גמלת ילד נכה בשיעור 100%).

דין והכרעה

17. בכל אחת מ-2 העבירות בהן הורשעה הנאשמת 1 טמונה פגיעה בזכויותיהם של עובדים. העבירה הראשונה - עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון, משמיטה את הקרקע מתחת למטרתו העיקרית של החוק - להבטיח שעובדי קבלן יועסקו ע"י מי שהורשו להיות קבלני כוח אדם לאחר שעמדו בתנאים שהציב החוק, לרבות בדיקת איתנותם הכלכלית והפקדת ערבויות כספיות מתאימות. דרישות אלה ואחרות נועדו להבטיח שעובדים לא ימצאו את עצמם מול שוקת שבורה ושבמהלך עבודתם, תהיה אפשרות להבטיח את זכויותיהם. לפיכך, המחוקק קבע קנס בסך של 14,400 ₪ לכל יחידת עבירה או מאסר 6 חודשים. ראו גם ת"פ 6730-09-15 **מדינת ישראל נ' טלי שירותים בע"מ** (18.08.16).

18. העבירה של אי העברת ניכויים משכר עבודה ליעדם בתוך פרק הזמן שנקבע לכל בחוק, חמורה עוד יותר ומהווה למעשה שליחת יד לכיסו של העובד, תוך חשיפתו למצב של היעדר כיסוי מתאים עם קרות אירוע ביטוחי. המחוקק נתן ביטוי לחומרה היתרה של פגיעה בערך החברתי המוגן בקובעו מאסר של שנתיים ימים או קנס כספי בסך 1,130,000 ₪ לכל יחידת עבירה.

19. בהתאם לאמור לעיל, קבע המחוקק כי נושא משרה בתאגיד שהפר את חובת הפיקוח ולא עשה כל שביכולתו למנוע את העבירות המיוחסות לנאשמים, יישא באחריות פלילית לכך ויחויב בקנס כספי בסך של עד 29,200 ₪ בגין העבירה הראשונה ו- 565,000 ₪ בגין העבירה השנייה. מטבע הדברים, גובה הקנסות מבטא את חשיבותה של חובת האחריות שהמחוקק מייחס לנושאי משרה בתאגיד כדי למנוע התרחשותן של עבירות אלה ואת החומרה שהוא רואה בהפרת חובה זו מצד מי שאמונים על ניהולו של תאגיד המעסיק עובדים. במקרה דנן, יש לקחת בחשבון לחומרה את העובדה שה"אירוע" של אי העברת ניכויים כולל לא פחות מ- 57 יחידות עבירה וגם עובדה זו צריכה

להילקח בחשבון במסגרת קביעת מתחם הענישה ההולם.

20. לאור חומרת העבירות בהן הורשעה הנאשמת 1, מקובל עלי אפוא מתחם הענישה שהוצע על ידה בין 30% ל- 60% מהקנס המקסימאלי הקבוע בחוק לכל עבירה וראו גם את הפסיקה שצורפה ע"י המדינה בהשלמת הטיעונים מצדה ביחס למדיניות הענישה הנהוגה.
21. יצוין, כי הנאשמת עצמה לא העמידה כל הגנה מטעמה ולא העלתה כל נימוק מדוע יש לקבוע מתחם ענישה שונה או מדוע בנסיבות המקרה, יש להטיל עליה קנס אחר מזה שהמדינה ביקשה. לפיכך, אני מאמץ את מתחם הענישה שהוצע ע"י המדינה וכן את העונש הספציפי שנבקש בגובה 50% מהקנס המקסימאלי ביחס לכל אחת מהעבירות בהן הורשעה ומחייב אותה לשלם קנס בסך 32,212,200 ₪, וזאת עד ליום 01.11.21.
- בנוסף, אני מחייב את הנאשמת 1 לחתום, באמצעות הנאשמים 1 ו- 2, על התחייבות למשך 3 שנים להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעה בתיק זה. גובה ההתחייבות יועמד על 1,130,000 ₪.
22. ביחס לנאשמים 1 ו- 2, סבורני, כי מתחם הענישה שהוצע ע"י המדינה נכון וראוי בנסיבות המקרה, וזאת לאור חומרת העבירות ולאור ריבוי. מן הראוי כי נושאי משרה בתאגיד יהיו ערים לכך שהתאגיד שבהנהלתם ובעלותם עובר על החוק תוך פגיעה קשה בזכויות העובדים. לפיכך, אני קובע כי מתחם הענישה הראוי ביחס לעבירה של הפרת הפיקוח מצד הנאשמים 1 ו- 2 הוא בין 30% ל- 60% מהקנס המקסימאלי.
23. יחד עם זאת, ביחס לעונש הספציפי שיש להטיל על כל אחד מ-2 הנאשמים בתיק זה, סבורני, כי לפנינו מקרה בו מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות שמצדיקות סטייה של ממש מרף הענישה המקובל, ואנמק.
24. כאמור בדברי הסניגור במסגרת הטיעונים לעונש ובמסמכים שצורפו לתיק בתמיכה לטענותיו השונות, הנאשמים שרויים במצב כלכלי דחוק ולהם 4 ילדים קטינים. הנאשמים חיים בנפרד ומזה זמן רב אינם עוסקים עוד במשלח היד מושא כתב האישום. חלק הארי מהכנסתם החודשית מוקדש לתשלום דמי שכירות, שכן אין בבעלותם נכס מקרקעין וביתרה עליהם לכלכל במשותף את ארבעת ילדיהם. מעבר לכך, הנאשמים שרויים בחובות כספיים לא מבוטלים, והכל כפי שפורט בהודעה שהוגשה מטעם הסניגור, אליה צורפו המסמכים המתאימים.
25. זאת ועוד. כפי שהוכח באישור הרפואי שצורף, הנאשמת סובלת ממצב בריאותי שמקשה עליה מאוד לתפקד באופן שוטף. הואיל והמסמכים צורפו לתיק והטיעונים בעניין זה נטענו בהרחבה ע"י הסניגור, אני מוצא לנכון לשוב ולפרט את הנסיבות הרפואיות במסגרת גזר הדין וזאת מתוך שמירה על פרטיותה וצנעת חייה של הנאשמת. כך גם בנוגע לאחד מילדיהם של הנאשמים שמוכר כנכה בגובה 100% ע"י המוסד לביטוח לאומי.
26. המאשימה ביקשה לגזור על כל אחד מהנאשמים קנס שלא יפחת מ- 16,117,100 ₪. ברור לכל בר בי רב, כי היעדרות לבקשת המאשימה, ולו בחלקה, תמיט על הנאשמים ועל ילדיהם "מכת מוות" כלכלית, וזאת מעבר להשלכות הרפואיות שעלולות להיות לכך עליהם, ועל הנאשמת 1 בפרט. מצב זה, אם יתרחש חלילה, יגרום לכך שהם וארבעת ילדיהם יפלו למעמסה על המדינה, וקשה לדמיין כיצד הם יוכלו אי פעם להשתקם. יש גם לתת את הדעת ל-4 הילדים הקטינים שעתיים עוד לפניהם ושבשנים הקרובות זקוקים לתמיכת הוריהם, וזאת על מנת שתהיה להם האפשרות לגדול ולהתפתח באופן תקין ונורמטיבי, כפי שכל ילד זכאי לכך.
27. לכן, סבורני כי נסיבותיהם האישיות של הנאשמים מבחינה משפחתית, כלכלית ובריאותית מצדיקות חריגה מרף

הענישה באופן שיוטל עליהם קנס כספי מופחת באופן משמעותי, שאם לא כן, הנזק שעלול להיגרם להם יהיה גדול מהתועלת שתצמח לאינטרס הציבורי שבקריסתם הכלכלית והבריאותית.

28. במסגרת שיקוליי להטיל אל הנאשמים קנס כספי מופחת, לקחתי בחשבון גם את העובדה שבדעתי להיעתר לבקשת המאשימה ולחייב אותם לחתום על כתב התחייבות. כידוע, העיצום הכספי הנו רק רכיב עונשי אחד המצטרף לרכיב עונשי אחר והוא הטלת התחייבות על הנאשם להימנע מביצוע עבירה. התחייבות זו מהווה כשלעצמה עונש של קנס מותנה, הגם שמדובר בעונש הקל שבעונשים הקבועים בחוק העונשין (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוניס בדנ"פ 8062/12 מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ, (2.4.2015) עמ' 9-10, פסקה 12.

29. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשמים 2 ו-3 את העונשים הבאים:

הנאשמת 2 - קנס בסך 4,000 ₪ שישולם ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך 400 ₪ כל אחד. מועד התשלום הראשון - 01.11.21 ובכל 1 לחודש לאחר מכן.

הנאשם 3 - קנס בסך 4,000 ₪ שישולם ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך 400 ₪ כל אחד. מועד התשלום הראשון - 01.11.21 ובכל 1 לחודש לאחר מכן.

30. כל אחד מ-2 הנאשמים יחתום על כתב התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו בתיק זה למשך 3 שנים מהיום. גובה ההתחייבות - 1,130,000 ₪. בנוסף, יחתמו הנאשמים 2 ו-3 על כתב התחייבות בשם הנאשמת 1. גובה ההתחייבות - 1,130,000 ₪. ההתחייבויות תיחתמנה ותוגשנה לתיק עד ולא יאוחר מיום 01.11.21.

31. המזכירות תשלח למשרד הסיגור את שוברי התשלום ואת כתבי ההתחייבות.

אחרית דבר

32. אני גוזר על הנאשמת 1 קנס בסך 32,212,200 ₪ לתשלום עד ליום 01.11.21. בנוסף, אני מחייב את הנאשמת 1 לחתום, באמצעות הנאשמים 1 ו-2, על התחייבות למשך 3 שנים להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעה בתיק זה. גובה ההתחייבות יועמד על 1,130,000 ₪, והכל כאמור בסעיף 21 לעיל.

33. אני גוזר על הנאשמים 2 ו-3 קנס בסך 4,000 ₪ כל אחד, שישולם ב-10 תשלומים כאמור בסעיף 29 לעיל.

בנוסף, אני מחייב אותם לחתום על התחייבות כספית, כאמור בסעיף 30 לעיל.

34. גזר הדין יישלח לב"כ הצדדים בדואר.

ניתן היום, כ"ג אלול תשפ"א, 31 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.